

EEN VERHAAL UIT HET MARVEL-UNIVERSUM

THE AVENGERS

IEDEREEN WIL DE
WERELD OVERNEMEN

DAN ABNETT

VERTAALD DOOR
HENK MOERDIJK

δ

MARVEL

BERLIJN

12 JUNI, 16.12 UUR, PLAATSELIJKE TIJD

Twee identieke zwarte limousines reden in oostelijke richting de rivier over. De hemel was onbewolkt en licht, en de avondspits begon op gang te komen.

De twee grote auto's bleven bij elkaar. Ze gingen mee in de verkeersstroom, lieten geen andere voertuigen tussen hen in komen. Op de Sarsplatz sloegen ze af naar het noorden en reden een bedrijventerrein vol blokkendozen op, modernistische gebouwen uit de jaren zestig of later. Zijgevels en rolpoorten waren versierd met kunstzinnige graffiti, maar de exclusieve auto's op de kleine parkeerplaatsen wezen op recente investeringen: tech-startups, specialistische installatiebedrijven, media-adviesbureaus.

Auger GmbH zat op de bovenste vier verdiepingen van een vierkant gebouw aan het einde van de Montagstrasse.

Een rij populieren vormde een scherm tussen de gevel en de straat. De achterkant van het gebouw grensde aan een grote, open betonnen parkeergarage die deed denken aan opgestapelde repen piepschuim.

De limousines reden de parkeergarage in en zochten draaiend, terwijl hun banden piepten op de glimmende betonplaten, een weg omhoog. Op de acht etage reden ze niet de helling op naar de negende, maar langs de parkeervakken naar de keerlus bij de hoofdingang van Auger, waar ze stopten voor de glazen deuren.

Uit elke auto stapten drie mannen. Hun pakken waren net zo smetteloos zwart als de carrosserie van hun limousines. Hun designerzonnebrillen gaven even weinig prijs als het getinte glas van de limousines. Ze gingen soepel en doelgericht aan weerszijden van de auto's staan, waar ze de op- en afritten van de etage in de gaten konden houden.

De derde man liep naar de glazen deuren en wachtte, zei iets in een microfoonje op zijn pols.

Zijn naam was Gustav. Hij gaf aan dat de kust veilig was.

Het Hoofd stapte uit de achterste auto en liep naar de deuren.

Hij was lang, zijn dure, donkergrijze pak onberispelijk. Hij droeg een attachékoffertje. In een andere tijd zou men zijn voorkomen misschien aristocratisch hebben genoemd.

De glazen deuren, waar het logo van Auger GmbH in was gegraveerd, schoven automatisch open. De grote hal was smaakvol ingericht en goed verlicht. De airco zoemde zacht.

De receptioniste achter de halfronde balie keek op.

‘Peter Jurgan, voor John Rudolf,’ zei het Hoofd.

‘Herr Jurgan, welkom,’ antwoordde ze. ‘Herr Rudolf verwacht u al. Loopt u maar mee.’

Twee lijfwachten flankerden Jurgan. Ze heetten Kyril en Franz.

De andere lijfwachten hielden met Gustav buiten de wacht.

De receptioniste opende met haar pasje de deur die toegang bood tot een lange gang met vloerbedekking en een reeks glazen deuren. Je merkte meteen dat hier airco was. Het was een paar graden kouder.

Ze klopte op de vijfde deur, wachtte op een reactie en leidde de gasten een vergaderruimte binnen. John Rudolf stond op van de ovale tafel om hen te begroeten. Hij was een knappe, serieuze dertiger. Hij droeg een overhemd zonder stropdas, een dure spijkerbroek en een designerbril.

‘Herr Jurgan,’ zei hij terwijl ze elkaar de hand schudden. ‘Fijn u te zien.’

‘Dat is wederzijds, John,’ antwoordde Jurgan. ‘Ik hoop dat alles volgens plan is verlopen?’

‘De planning was ontzettend krap, maar ik denk dat u heel tevreden zult zijn. Gerhard?’

Aan de tafel zaten drie mannen. Net als Rudolf waren ze casual, maar heel verzorgd gekleed. Een van hen, Gerhard, opende de stalen draagkist die voor hem op tafel stond.

Hij tilde een glanzend chromen apparaat uit het op maat gesneden schuimrubber waarmee de binnenkant was bekleed.

Het apparaat was ongeveer zo groot als een thermosfles. Er zaten gekartelde afsluitringen op en een stel gekromde, uittrekbare pootjes, zodat hij rechtop kon worden gezet. ‘Dit is het prototype,’ zei Gerhard, en hij trok de pootjes met een serie zachte klikken uit en zette het apparaat op tafel. ‘We kunnen het in productie nemen zodra u een handtekening hebt gezet.’

‘Het ging om vierduizend stuks,’ zei Jurgan.

‘We denken daar zes maanden voor nodig te hebben,’ zei Rudolf. Jurgan knikte. ‘Maar de eerste partij van honderd?’

‘Drie maanden.’

Het harde gezicht van Jurgan bleef uitdrukingsloos. ‘We hebben het gehad over een snellere levering van de eerste partij,’ zei hij. Rudolf haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘We hebben een bod gedaan op een productielijn in Augsburg,’ antwoordde hij, ‘maar de assembleerder heeft een andere opdracht aangenomen.’

‘Nauwelijks voor te stellen, maar dat ging om de productie van specialistische consoles voor Amerikaanse videogames.’

Gerhard lachte.

‘Ik kan me daar wel iets bij voorstellen,’ zei Jurgan.

‘Dus we moeten het uitbesteden aan een assembleerder in China,’ zei Rudolf. ‘Vandaar de langere productietijd. Door het transport, begrijpt u?’

Jurgan gaf geen antwoord. Hij keek naar het apparaat. ‘Mag ik?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ zei Rudolf.

Jurgan pakte het apparaat en draaide het tussen zijn gehandschoende handen.

‘Licht, maar oerdegelijk,’ zei Rudolf trots. ‘Makkelijk mee te nemen, uiteraard. Extreem nauwkeurig. Het tijdmechanisme zit in de onderste ring. Handmatig of op afstand activeren is ook mogelijk.’

‘Verspreidingsgebied?’ vroeg Jurgan.

‘Een miljoen hectare,’ zei Gerhard.

‘Klinkt geweldig,’ zei Rudolf. ‘Maakt het bij uitstek geschikt voor de landbouw.’

‘We ontwikkelen grootschalige landbouwkundige toepassingen in het Midden-Westen,’ zei Jurgan. ‘Puur omwille van de efficiëntie moet het verspreidingsgebied aanzienlijk zijn.’

Jurgan legde zijn attachékoffertje op tafel en klikte de sloten open. De binnenkant was bekleed met schuimrubber, waarin twee holtes waren uitgesneden. In beide holtes lag een glimmende metalen bol. De ene bol was groen, de andere gevaarlijk rood.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Gerhard.

‘Monsters van de genendrager,’ antwoordde Jurgan, en hij haalde de groene bol uit het koffertje.

‘Ze hebben elk een eigen kleur,’ zei Gerhard.

‘Ze zijn chemisch inactief,’ zei Jurgan. ‘Het zijn monsters met gedemineraliseerd water en suiker. In de praktijk zal de kleurcode verband houden met de specifieke genetische lading: tarwe, rogge, gerst, maïs, soja.’

Jurgan draaide de gekartelde ring van het chromen apparaat en trok de scharnierdop open. Hij liet de groene bol in de opening vallen en deed de dop er weer op. Met een zachte zucht werd de inhoud luchtdicht afgesloten.

‘Ik wil alleen zien hoe het vrijkomt,’ zei Jurgan.

Rudolf en Gerhard wisselden een blik, en Rudolf haalde zijn schouders op. ‘Waarom niet?’ Hij glimlachte.

Jurgan glimlachte terug en draaide de onderste ring van het apparaat. ‘Dertig seconden,’ zei hij. De ring begon zacht te tikken – het klonk als het cijferslot van een bankkluis – terwijl de timer terugliep van dertig naar nul.

Na tien seconden kwamen de twee lijfwachten van Jurgan plotseling in actie. Kyril liep naar de deur van de vergaderruimte en deed die op slot. Franz ging naar het bedieningspaneel van de airco en schakelde de recirculatie in.

‘Wat doen jullie?’ vroeg Rudolf.

De timer kwam bij nul. Er klonk een klik, gevolgd door een geluid dat erop wees dat er in het apparaat iets werd doorgeprikt.

Uit de bovenkant kwam een heel fijne damp, en in de vergaderruimte werd het al snel nevelig. Even leek het alsof ze

in een sauna zaten.

De nevel loste op, maar liet druppels achter op de gezichten en handen van de mannen in de ruimte, en ook op het glanzende tafelblad en de leren stoelen. Hun kleding voelde vochtig.

Gerhard lachte zenuwachtig en veegde zijn voorhoofd af.

‘Zien jullie dat?’ zei hij. ‘Perfecte verspreiding in de vorm van een aerosol, zelfs in een afgesloten ruimte.’

Jurgan knikte. ‘Meer dan afdoende,’ zei hij instemmend.

‘Technisch vernuft van de bovenste plank. Precies volgens mijn instructies.’

‘Uw instructies waren heel nauwkeurig,’ zei Rudolf. ‘En al zeg ik het zelf, mijn technici leveren voortreffelijk werk.’

‘Mijn instructies waren heel nauwkeurig,’ beaamde Jurgan.

Hij legde zijn gehandschoende hand op het apparaat.

‘Het apparaat voldoet aan alle eisen. Maar in de instructies stond ook dat er binnen drie weken honderd stuks moesten worden geleverd.’

‘Zoals ik al uitlegde,’ zei Rudolf, ‘heeft de assembleerder in Augsburg ons in de steek gelaten...’

‘En het is jullie niet gelukt met een goed alternatief te komen.’

‘China...’

‘En een levertijd van drie maanden.’

‘Dat is spijtig...’ begon Rudolf.

‘Inderdaad,’ zei Jurgan. ‘Zeker voor jullie. Ik hou er niet van als mensen mij in de steek laten. Ik heb er mijn hele loopbaan naar gestreefd niet in de steek gelaten te worden.’

‘Ik weet zeker dat we...’ probeerde Rudolf.

‘... dat jullie doodgaan,’ zei Jurgan emotieloos. Hij keek op zijn horloge. Een heel duur klokje. ‘Over twee minuten.’

Rudolf knipperde met zijn ogen, begreep het niet. ‘Eh, wat?’

Jurgan trok de dop van het chromen apparaat en haalde de doorgeprikte, lege groene bol eruit. Hij legde hem terug in de draagkist.

‘De ziektekiem,’ zei hij, ‘blijft vooralsnog in deze kamer.

Er kan een heel kleine beetje ontsnapt zijn, maar dat zal

geen gevolgen hebben. De besmetting vindt plaats via de huid. Omdat jullie er zo dicht op staan en er direct aan zijn blootgesteld, schat ik dat het twee minuten duurt.’ Hij pakte de rode bol uit de draagkist. ‘Wij hebben natuurlijk een antigif. Als dat op dezelfde manier en binnen een bepaalde tijd verspreid wordt, blijven de besmette personen in leven en wordt de ziektekiem niet actief. Dit is uiteraard de manier waarop we de ziektekiem voortdurend onder controle zullen houden.’

Hij keek naar Rudolf en woog de rode bol in zijn hand. ‘Maar voor jullie is er geen genade.’

‘Een ziektekiem?’ vroeg Rudolf. ‘Een ziektekiem?’

‘Is dit een grap of zo?’ vroeg Gerhard.

‘De ziektekiem heet HE616,’ zei Jurgan. ‘Een synthetisch fabricaat. Ik heb het Adem genoemd.’

‘Dit is krankzinnig!’ riep Rudolf uit. Hij reikte naar de telefoon op tafel, want hij wilde de beveiliging bellen, maar Franz legde zijn hand stevig op de hoorn.

Een van Rudolfs collega’s probeerde bij de deur te komen, maar Kyril ging in zijn weg staan en duwde hem terug naar de tafel.

‘Nog één minuut,’ zei Jurgan.

‘Dit is echt niet grappig!’ zei Gerhard. ‘Dat je het lef hebt om hier binnen te komen en dit soort spelletjes te spelen! Het gaat om een wettige, zakelijke overeenkomst en...’

‘... jullie hebben je daar niet aan gehouden,’ zei Jurgan.

‘Dat komt mij heel slecht uit. Het stuurt mijn planning in de war, en daar ben ik niet blij mee.’

‘Ik zoek een andere assembleerder!’ schreeuwde Rudolf.

‘Dit absurde en beledigende gedrag slaat helemaal nergens op! Je bespuit ons met een suikeroplossing en terroriseert ons met de bewering dat...’

‘Terroriseren,’ zei Jurgan. ‘Ja, John, dat is precies wat terrorisme inhoudt. En terrorisme werkt niet als het gebaseerd is op zomaar een bewering of een leugen. Terrorismen moet gegrond zijn in de waarheid. In een reële dreiging. Dat was geen suikeroplossing.’

En ik ben niet het type dat mensen een tweede kans gunt als ze mij teleurgesteld hebben.'

Een van de collega's van Rudolf, de man die tegengehouden was toen hij naar de deur wilde, kreeg ineens geen lucht meer.

Er kwamen blaren op zijn handen, wangen en keel. Hij begon te beven. De aderen op zijn slapen zwollen op. Kleurloos speeksel droop over zijn trillende lip. Hij schokte, stikte, viel tegen de tafel, gleed langs de rand en landde met een klap op de grond.

Door zijn val rolde een bureaustoel over het tapijt weg.

Jurgan keek op zijn dure horloge. 'Iets te snel,' zei hij.

'O mijn god!' schreeuwde Rudolf. 'In godsnaam, help ons!'

Gerhard jammerde, keek naar de bulten en blaren die op zijn handen verschenen. De andere man ging zitten, slikte driftig.

Toen sloeg zijn gezicht tegen het tafelblad.

Gerhard kokhalsde en zakte in elkaar, knalde onderweg naar het tapijt met zijn hoofd tegen de tafeland. Er bleven bloedvlekken achter op het kraakheldere glas.

Rudolf strompelde naar de ramen. Zijn beblaaide handen graaiden naar de luxaflex, lieten die ratelen. Hij trok de luxaflex mee in zijn val en kwam eronder te liggen.

Jurgan keek naar de vier lichamen.

'Heil Hydra,' zei hij.

Hij stopte een rode bol in het apparaat, deed de dop erop en activeerde het mechanisme. Opnieuw werd de ruimte gevuld met nevel. Franz zette de klimaatbeheersing weer op de gewone circulatie. Kyril stopte het apparaat terug in de draagkist.

'We gaan,' zei Jurgan tegen hen. Hij gaf het attachékoffertje aan Kyril en pakte zelf de stalen draagkist met het apparaat.

Kyril bracht zijn pols naar zijn mond.

'Gustav,' zei hij. 'We komen naar buiten.'

'Neutraliseren?' vroeg Franz aan Jurgan.

'Zoals gebruikelijk bij terugtrekking,' antwoordde Jurgan.

De lijfwachten trokken zwarte automatische pistolen met korte, dikke lopen onder hun jasjes vandaan.

Ze liepen samen door de gang naar de receptie.

Twee medewerkers van Auger GmbH kwamen door een deur, zagen de pistolen en liepen geschokt terug hun kamer in. Franz aarzelde geen moment, ging onmiddellijk achter hen aan en loste vier schoten.

Hij haalde Jurgan weer bij toen die de receptie bereikte.

In de kantoren achter hen klonken harde stemmen.

Iemand riep een naam.

Toen ze de hal binnenkwamen, keek de receptioniste geschrokken op. Ze kromp ineem toen ze de pistolen zag en probeerde weg te duiken achter de balie. Franz richtte zijn pistool op haar sidderende lichaam.

Een van de puien van de hoofdingang knalde in duizend scherven uiteen toen een ronddraaiende schijf zich door het glas boorde. De schijf had een doorsnee van ongeveer driekwart meter en op de bolle kant was een opvallende rood-wit-blauwe tekening te zien.

Het was een schild.

Het raakte Franz voor hij een schot kon lossen en wierp hem achterwaarts door de glazen binnendeur achter de receptie.

Jurgan en de andere lijfwacht draaiden zich om en zagen Captain America op zich afkomen.

De Schildwacht van de Vrijheid – met een uniform in hetzelfde rood-wit-blauw als zijn befaamde schild – sprong door de verbrijzelde pui naar binnen. Kyril schoot. Twee kogels misten doel, de derde ketste af op het duraluminium borstpantser van de kapitein.

Captain America stootte op hem af. Zijn linkervuist raakte Kyrils pols en het pistool vloog door de lucht. Vervolgens knakte Kyrils hoofd naar achteren en vloog hij ruggelings door de hal omdat de kapitein hem met zijn rechtervuist een kaakstoot had verkocht. De zonnebril schoot van Kyrils neus.

Het attachékoffertje gleed uit zijn hand en stuiterde over de vloer.

Jurgan sloeg met zijn vrije hand tegen de zijkant van Captain America's hoofd. De kracht waarmee hij dat deed was niet gering, Caps benen werden slap en hij moest op een knie gaan zitten

om niet te vallen. Hij draaide in een vloeiende beweging om zijn as, maar door een stap naar achteren te doen wist Jurgan het zwaaiende been te ontwijken waarmee Cap hem onderuit wilde halen.

‘Vandaag niet, beste kapitein,’ zei hij.

‘Vandaag zeker wel,’ antwoordde Cap, en hij veerde op en besprong zijn tegenstander.

Ze stonden tegenover elkaar en wisselden met fenomenale snelheid stoten en slagen uit. Beiden gebruikten hun onderarmen om de aanvallen van de ander af te weren. Het kostte Jurgan de grootste moeite om de draagkist vast te houden.

Cap trapte met zijn hiel tegen de zijkant van Jurgans knie, waardoor de man aan het wankelen werd gebracht, en haalde daarna zo hard uit dat Jurgan naar achteren werd geworpen en tegen de balie knalde. Het platte computerscherm viel om, net als een potje met balpennen met het logo van Auger erop. De receptioniste, die zich nog altijd verschool achter de balie, slaakte een angstkreet.

Jurgan had de draagkist laten vallen. Die lag nu buiten zijn bereik op de grond. Jurgan keek naar Captain America.

‘Ik heb er een hekel aan als mensen mij dwarsbomen,’ zei Jurgan terwijl hij het bloed van zijn gescheurde lip veegde.

‘Dat zou je ondertussen toch gewend moeten zijn, Strucker,’ zei Cap.

Cap wist dat de kans klein was dat hij zich zou overgeven. Baron Wolfgang von Strucker was een van de gevaarlijkste terroristen ter wereld, al decennialang. Een gewone sterveling was hij niet meer. Dankzij wetenschappelijke ingrepen en bepaalde mysterieuze eigenschappen was zijn leven verlengd en zijn lichaam bovenmenselijk sterk en duurzaam geworden.

Maar Steven Rogers, ook bekend als Captain America, was eveneens door wetenschappelijk ingrijpen een betere versie van zichzelf geworden. Zijn leven duurde al veel langer dan dat van de meeste mensen, en zijn fysieke mogelijkheden gingen die van de gemiddelde man ver te boven.

Strucker dook naar de draagkist.